

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

magten fra folketingset og giver den til befolkningen. Jeg mener, at grundloven bør ændres, således at de udemokratiske begrænsninger, der er med hensyn til, hvilke ting der kan bringes ud til folkeafstemning, fjernes.

I Schweiz bliver næsten enhver vigtig ting afgjort ved folkeafstemning. Selv finansloven bliver i nogle af de største kantonen vedtaget ved folkeafstemning. Schweiz er et land, der minder meget om Danmark: ingen råstoffer af betydning, omtrent samme størrelse, befolkningen har et højt oplysningsniveau, man har haft undervisningspligt i 103 år, man har omtrent samme antal pensionister, invalidepensionister og hospitalspatienter, og man har lidt flere udgifter til forsvaret. Dette land har under 10.000 arbejdsløse på trods af, at man beskæftiger flere hundrede tusinde fremmedarbejdere. Man har en udlånsrente på 7-8 pct. Man har ingen social nød. Man har sandsynligvis det laveste skattetryk blandt de industrialiserede lande, ligesom man har et af de laveste antal offentligt ansatte pr. beskæftiget. Man skal altså ikke komme og sige, at det hele skyldes udefra kommende konjunkturer, at vi ikke kan gøre noget osv. Det kan altså lade sig gøre, hvis man følger den schweiziske recept, som i øvrigt i vid udstrækning er sammenfaldende med fremskridtspartiets.

Når vi så varmt går ind for hyppigere folkeafstemninger, skyldes det ikke kun, at de gamle partier ustandselig gør grin med vort folkestyre og skaber politikerlede ved igennem deres partitaktiske legeværk at forkludre selv den mest simple opgave. Det er også, fordi vi mener, at større indflydelse til befolkningen er det eneste rimelige og retfærdige i et land, hvor befolkningen er så veloplyst, som tilfældet trods alt er i Danmark. Endnu er der jo ikke nogen af de stemmeberettigede, der har fået deres uddannelse under den nye folkeskolelov.

Forligets samlede virkninger vil efter fremskridtspartiets opfattelse uden tvivl gøre Danmark betydelig fattigere. Afgiftsforhøjelserne vil efter vores opfattelse umiddelbart forøge arbejdsløsheden med 15.000-20.000 personer. De afledede virkninger af afgifterne i form af øget lønglidning - det regner regeringen selvfølgelig ikke med - og dermed højere omkostningsniveau vil i løbet af 3-6 måneder yderligere forøge arbejdsløsheden med 15.000-20.000 personer. Devalueringen vil i de første to måneder være neutral over for beskæftigelsen, men

vil bl. a. på grund af den øgede lønglidning medføre, at arbejdsløsheden i løbet af 4-7 måneder vil blive forøget med netto 10.000-20.000 personer.

Påstandene om virkningerne af de såkaldte beskæftigelsesfremmende forslag er efter vores opfattelse vildt overdrevne. De vil isoleret set kunne gavne beskæftigelsen med maksimalt 4.000-5.000 personer. Alt i alt vil arbejdsløsheden blive forøget med 40.000-50.000 personer, hvoraf hovedparten vil blive afskediget inden for eksportindustrien. Betalingsbalancen vil i de første to måneder blive forbedret med omkring 100-200 mill. kr. som følge af afgifterne. Derefter vil betalingsbalancen som følge af lønglidningseffekten blive forringet. Den samlede virkning af afgiftsforhøjelserne i perioden frem til den 1. september 1978 vil efter vores opfattelse være en nettoforringelse af betalingsbalancen med mellem 1 og 2 mia kr.

Devalueringen vil i de første 12 måneder forøge betalingsbalanceunderskuddet med ca. 1 mia kr., og hertil skal man lægge, at vi som følge af afgiftsforhøjelserne og devalueringen om ca. 6 måneder tvinges ud i nye devalueringer, nye afgiftsforhøjelser, hvis negative virkninger på beskæftigelsen og på betalingsbalancen selvfølgelig skal lægges til de tal, jeg lige har nævnt.

Virkningen af den såkaldte beskæftigelsesplan vil være en forringelse af betalingsbalancen frem til 1. september 1978 på omkring 1 mia kr.

Alt i alt er det, man opnår med dette forlig, altså en forøgelse af arbejdsløsheden med 40.000-50.000 personer og en forøgelse af vort underskud på betalingsbalancen med omkring 3½ mia kr. i perioden frem til 1. september 1978. Det er jo sådan set mærkeligt. Nu har I over 40 gange prøvet at nedsætte forbruget igennem højere skatter og højere afgifter. Det er, så vidt jeg ved, aldrig lykkedes jer. Hvorfor skulle det så lykkes denne gang? Forbruget er for stort i Danmark, men hvorfor så ikke prøve noget nyt, prøve at nedsætte det offentlige forbrug, der jo vejer meget tungere på betalingsbalancen end det private forbrug. Da man gjorde det i 1975, gik det meget godt med betalingsbalancen, indtil I ødelagde det hele med en moms-nedsættelse, der ikke var dækning for.

Hvorfor laver I et forlig, der ikke gør danske varer én eneste krone billigere, men tværtimod forøger udgifterne? Hvorfor laver I et forlig, der ikke gør det mere attraktivt at skabe arbejdspladser, finde nye eksportkunder, ekspan-